

Sygnatura akt VIII Ga 353/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Bartosz Przybył

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku Spółdzielczego w B.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 29 lipca 2015 roku, sygnatura akt X GC 1068/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO A. B. SSO (...)SSR (...)

Sygn. akt VIII Ga 353/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt X GC 1068/14, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie oddalił powództwo (...) Banku Spółdzielczego w B. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 417,00 zł tytułem kosztów procesu.

Wyrok zapadł w sprawie, w której powód wniósł o zasądzenie od pozwanego o kwoty 20 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 maja 2013 roku oraz kosztów procesu. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy z dnia 1 lutego 2013 roku powód udzielił Przedsiębiorstwo Budowlanemu (...) spółce jawnej (dalej (...)) kredytu obrotowego na kwotę 1.000.000,00 zł. Spłata kredytu przez spółkę (...) została zabezpieczona m.in. poprzez zawarcie również w dniu 1 lutego 2013 roku umowy przelewu wierzytelności na zabezpieczenie, której przedmiotem była wierzytelność T. wobec pozwanej z tytułu umowy o roboty budowlane nr 1/C./2012.

Zgodnie z umową przelewu, w razie braku spłaty kredytu w całości lub części postanowiono, że Bank (...) może dochodzić swoich roszczeń od dłużnika wierzytelności - pozwanej. Pomimo ustalonego w umowie kredytowej na dzień 31 stycznia 2014 roku terminu spłaty kredytu T. nie uregulował żadnej z rat kredytu. Wobec powyższego powód zwrócił się do pozwanej o zaspokojenie wierzytelności. Powód zaznaczył, że niniejszym powód dochodzi jedynie części roszczenia wynikającego z zawartej umowy kredytu zabezpieczonego przelaną wierzytelnością.

Pozwana w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że łączyła ją z Konsorcjum, którego liderem było Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna, umowa nr (...). Zaznaczyła jednak, że zgodnie z treścią umowy „...Wykonawca nie ma prawa przenosić swoich wierzytelności ... które przysługują mu i będą przysługiwały z tytułu zawarcia tej umowy w stosunku do Spółdzielni, na osoby trzecie. Wyjątek stanowi cesja z kontraktu stanowiącego przedmiot niniejszej umowy na rzecz banku finansującego Wykonawcę.” Niezależnie od powyższego pozwana powołała się na treść art. 513 § 2 k.c., zgodnie z którym dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Z ostrożności procesowej pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu należności przysługującej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. wobec Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) S. sp. j. w S. w łącznej kwocie 871.960,17 zł, wynikającej z faktur VAT nr z należnością przysługującą Przedsiębiorstwu Budowlanemu (...) S. sp. j. w S. wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. w kwocie 589.122,48 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 26.06.2013 r., co powoduje umorzenie wierzytelności do kwoty 589.122,48 zł. Odnośnie natomiast kwestii rozporządzenia wierzytelnością pozwana podkreśliła, że ta okoliczność pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy, gdyż na podstawie przedmiotowego porozumienia T. dokonał rozporządzenia wierzytelnością przysługującą mu na podstawie zawartej z pozwanym umowy jedynie w zakresie przekraczającym kwotę 539.581,00 zł netto, w związku z czym kwestia zbycia pozostałej części wierzytelności nie wpływa na rozstrzygnięcie sprawy. Pozwana zaprzeczyła także twierdzeniom powoda, że pozwany nie dał możliwości powodowi ustalenia okoliczności skutkujących ustaleniem zasadności roszczenia dochodzonego pozvem.

Pozwana podniosła także, że T. przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności z powodem rozporządził wierzytelnością na rzecz Banku (...) S.A.

W dalszym piśmie procesowym powód podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia, zaś ustosunkowując się do twierdzeń podniesionych przez pozwaną wskazał, że pozwana, powołując się na zapis umowy nie przytoczyła pełnej treści postanowienia dotyczącego wyłączenia zakazu cesji z kontraktu, ze wskazaniem, że zakaz cesji wyłączono w stosunku do banku finansującego Wykonawcę – nie jak usiłuje ferować pozwana – inwestycję. Zgodnie zaś z oznaczeniem stron w umowie czerwonej (...) T. i była finansowana przez powoda, co wynika z załączonej do pozwu umowy o kredyt obrotowy z dnia 1 lutego 2013 r. nr KR-13- (...) (dalej umowa o kredyt obrotowy). Zgodnie z § 1 umowy o kredyt obrotowy powód udzielił spółce (...) kredytu obrotowego na finansowanie bieżącej działalności spółki. Spółka (...) mogła więc dokonać przelewu praw z tytułu umowy czerwonej na rzecz Banku, który go finansował, czyli (...) Banku Spółdzielczego w B., będącego powodem w niniejszej sprawie. Powód zaznaczył także, że okoliczność czy pozwana została zawiadomiona przez Kredytobiorcę o dokonanej cesji zgodnie z art. 510 § 1 k.c. nie ma znaczenia dla skuteczności przelewu wierzytelności spółki (...) względem (...) Banku Spółdzielczego w B.. Powód zakwestionował też skuteczność podniesionego na podstawie art. 513 § 2 k.c. zarzutu potrącenia, zaprzeczając jakoby pozwanej przysługiwała wierzytelność co do kwoty 871.960,17 zł. Pozwana nie wykazała bowiem z jakiego tytułu przysługuje jej powyższa kwota, a niewystarczające jest zdaniem powoda przedstawienie na tę okoliczność wyłącznie faktury VAT. Powód zaznaczył także, że akt notarialny z dnia 11 grudnia 2012 roku nie pozwala na ustalenie, czy roszczenie pozwanej w ogóle istniało, a jeśli tak, to kiedy stało się wymagalne.

Powód zaprzeczył również wiarygodności dokumentu przedłożonego w odpowiedzi na pozew w postaci umowy przelewu wierzytelności zawartej z Bankiem (...) S.A. Z ostrożności procesowej powód zaznaczył, że nie ma pewności czy przeszła na Bank (...) S.A. Nie wiadomo bowiem czy umowy kredytowe wymienione w § 1 zostały zawarte, celem finansowania Wykonawcy, czyli spółki (...) oraz czy kredyty te zostały spłacone. W przypadku bowiem ich spłaty,

zgodnie z § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 20.12.2012 r. następowało zwrotne przelanie wierzytelności na rzecz spółki (...).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarła z Konsorcjum firm (...) Spółka Jawna z siedzibą w S. w dniu 1 marca 2012 roku umowę nr (...) o roboty budowlane w zakresie zadania inwestycyjnego pod nazwą: Zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna w S. przy ulicy (...) (działka nr (...) obręb (...))- cztery budynki mieszkalne wraz całą niezbędną infrastrukturą techniczną i docelowym zagospodarowaniem terenu. W § 17 umowy strony ustaliły, że Wykonawca nie ma prawa przenosić swoich wierzytelności (dokonywać ich przelewu) które przysługują mu i będą przysługiwały z tytułu zawarcia tej umowy w stosunku do Spółdzielni, na osoby trzecie. Ustalono przy tym, że wyjątek stanowi cesja z kontraktu stanowiącego przedmiot niniejszej umowy na rzecz banku finansującego Wykonawcę.

Aktem notarialnym z dnia 11 grudnia 2012 roku Repertorium A nr 13790/2012 (...) spółka jawna złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...). W treści § 1 aktu J. S. działający w imieniu i na rzecz Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Spółka Jawna z siedzibą w S. oświadczył, że reprezentowana przez niego spółka jest dłużnikiem Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. w kwocie 871.960,17 zł i w związku z tym w § 2 oświadczył, że zobowiązuje się powyższą kwotę spłacić w 9 (dziewięciu) ratach miesięcznych tj. 8 (osiem) rat po 100.000 zł począwszy od stycznia 2013 roku do końca sierpnia 2013 roku każda płatna do końca miesiąca i 9 rata w kwocie 71.960,17 zł do końca września 2013 roku i odnośnie zapłaty kwoty 871.960,17 zł w ratach i terminach określonych powyżej nie później jednak niż do dnia 30 września 2013 roku poddaje reprezentowaną przez siebie Spółkę egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania cywilnego. Natomiast w § 4 aktu J. S. działający w imieniu i na rzecz spółki Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Spółki Jawnej z siedzibą w S. wyraził zgodę na potrącanie z należnego spółce wynagrodzenia z tytułu zawartej w dniu 1 marca 2012 roku umowy, wierzytelności Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. w łącznej kwocie 871.960,17 zł w miesięcznych ratach począwszy stycznia 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku tj. w 8 miesięcznych ratach po 10 000 zł i 9 rata w kwocie 71.960,17 zł, na co działający w imieniu spółdzielni (...) wyrazili zgodę. Dalej strony zgodnie oświadczyły, że w przypadku rozwiązania umowy z dnia 1 marca 2012 roku z przyczyn leżących po stronie wykonawcy lub w przypadku możliwości braku zapłaty z umowy opisanej powyżej i w przypadku braku zapłaty w terminie do dnia 30 września 2013 roku dłużnik zabezpieczył roszczenie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w o zapłatę wierzytelności w kwocie 871.960,17 zł przez poddanie się egzekucji na rzecz Spółdzielni.

Sąd Rejonowy ustalił, że następnie w dniu 20 grudnia 2012 roku Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna w S. zawarła z Bankiem (...) spółka akcyjna w W. umowę przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia wierzytelności banku z tytułu udzielonego przez Bank w dniu 17 grudnia 2002 r. cedentowi kredytu w rachunku bieżącym wraz z odsetkami, prowizjami i innymi należnościami banku wynikającymi z umowy nr (...) kredytu w rachunku bieżącym z dnia 17 grudnia 2002 r., z późniejszymi zmianami i z umowy nr (...) z dnia 24 września 2002 r. ustalającej ogólne zasady kredytowania, z późniejszymi zmianami. Zgodnie z § 2 T. przelał na rzecz banku swoją wierzytelność w stosunku do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z tytułu Umowy nr (...) z dnia 01 marca 2012 roku do wysokości zadłużenia z tytułu kredytu z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli kredyt zostanie spłacony w określonym w umowie kredytowej terminie, następuje zwrotne przelanie wierzytelności, o czym bank zawiadamia dłużnika wierzytelności odrębnym pismem. Tego samego dnia cedent poinformował o dokonanej cesji wierzytelności. Pismem z dnia 21 lutego 2013 roku cesjonariusz zwrócił się do pozwanej o podpisanie i odesłanie oświadczenia o przyjęciu do wiadomości zawarcia w/w umowy.

W dniu 1 lutego 2013 roku powód Gospodarczy Bank Spółdzielczy w B., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarł z Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) spółką jawną w S. (dalej T.) umowę nr (...) umowę o kredyt obrotowy na finansowanie bieżącej działalności kredytobiorcy - zapłata zobowiązań zgodnie z załącznikiem nr 1 do niniejszej umowy kredytowej oraz spłatę zobowiązań na podstawie złożonej przez kredytobiorcę dyspozycji zaakceptowanej przez bank w łącznej kwocie 1.000.000,00 zł na okres od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku (§ 1). W § 2 pkt 5 umowy postanowiono, że prawnym zabezpieczeniem udzielonego kredytu jest m.in.

potwierdzona cesja wierzytelności z umowy nr (...) z dnia 01 marca 2012 roku wraz z późniejszymi zmianami zawarta pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w S., a Konsorcjum firm Lider Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Spółka Jawna i Przedsiębiorstwo Budowlano-Usługowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Tego samego dnia (1 lutego 2013 roku) T. zawarł z powodem dla uruchomienia w/w kredytu umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z § 2 umowy w celu zabezpieczenia wierzytelności Banku istniejących w dniu zawarcia niniejszej umowy, jak i mogących powstać w przyszłości, Cedent (T.) dokonał na rzecz Cesjonariusza (powód) nieodwołalnego przelewu wierzytelności, przysługujących mu w stosunku do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S., zwanej dalej dłużnikiem wierzytelności z tytułu umowy nr (...) o roboty budowlane w zakresie zadania inwestycyjnego pod nazwą: Zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna w S. przy ulicy (...) (działką nr (...) obręb (...)) - cztery budynki mieszkalne wraz z całą niezbędną infrastrukturą techniczną i docelowym zagospodarowaniem terenu z dnia 01 marca 2012 roku wraz z późniejszymi zmianami do wysokości zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt obrotowy. W § 3 strony ustaliły, że w przypadku całkowitej spłaty długu z tytułu w/w umowy wraz odsetkami, prowizjami i kosztami, niniejsza umowa ulega rozwiązaniu, a Cesjonariusz przenosi zwrotnie wierzytelność, o której mowa w § 2 ust.1 na Cedenta. W § 4 T. oświadczył, że w umowie łączącej go z Dłużnikiem wierzytelności (pозwana) nie ma klauzuli wyłączającej lub ograniczającej możliwości przelewu wierzytelności na osobę trzecią, a wierzytelność nie jest sporna i nie była wcześniej przedmiotem przelewu. Dalej Cedent oświadczył, że w dniu podpisania niniejszej umowy dłużnik wierzytelności jest wypłacalny, nie wszczęto wobec niego postępowania układowego lub egzekucyjnego, nie jest postawiony w stan likwidacji i nie ogłoszono Jego upadłości, a nadto, że dłużnik wierzytelności nie ma wobec Cedenta wierzytelności nadających się do potrącenia.

Pismem z dnia 22 marca 2013 roku powód poinformował pozwaną o cesji wierzytelności przysługującej T. względem pozwanej i wystąpił, w związku z uzyskaną informacją o zajęciu komorniczym nabytej wierzytelności o wskazanie szczegółów jej zajęcia. Pismem z dnia 24 kwietnia 2013 roku, powód ponownie zwrócił się do pozwanej o udzielenie informacji w przedmiocie nabytej na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Pomimo ustalonego harmonogramu terminu spłaty zobowiązania ustalonego umową z dnia 1 lutego 2013 roku o kredyt obrotowy, T. nie uiścił żadnej z przewidzianych umową rat.

W dniu 29 maja 2013 roku pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową (...) z siedzibą w S. (inwestorem), Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Spółką Jawną z siedzibą w S. (wykonawcą) i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (przejmującym) zawarte zostało porozumienie dotyczące realizacji zadania inwestycyjnego pod nazwą: Zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna w S. przy ulicy (...) - cztery budynki mieszkalne wraz z całą niezbędną infrastrukturą techniczną i docelowym zagospodarowaniem terenu, objętego Umową Inwestora z wykonawcą z dnia 1.03.2012r. nr 1/C./2012. W § 2 ustalono, że zakres wykonanych przez wykonawcę robót (T.) na zadaniu inwestycyjnym ma wartość netto ustaloną na warunkach Umowy z dnia 1 marca 2012 nr 1/ C./2012 w wysokości 539 581,00 zł i kwota ta stanowi ostateczne rozliczenie wykonawcy za wykonany zakres robót i wyczerpuje ona wszelkie roszczenia wykonawcy w stosunku do inwestora. Natomiast w § 2 pkt 3 postanowiono, że inwestorowi przysługuje prawo rozliczenia wierzytelności w kwocie 871 960,17 zł wynikających z Aktu notarialnego Repertorium A numer (...) z dnia 11 grudnia 2012r. z w/w należności Wykonawcy.

Pismem z dnia 17 czerwca 2013 roku – w nawiązaniu do treści porozumienia z dnia 29 maja 2013 roku, pozwana zwróciła się do T. o wystawienie faktury za wykonany zakres robót objętych umowa w łącznej wysokości 539 581 zł netto.

W dniu 26 czerwca 2013 roku T. wystawił pozwanej fakturę VAT na kwotę ustaloną porozumieniem z dnia 29 maja 2013 roku, tj. 539 581 zł netto.

Wobec braku spłaty kredytu udzielonego w dniu 1 lutego 2013 roku powód pismem z dnia 24 czerwca 2013 roku zwrócił się do pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. o zaspokojenie wierzytelności spółki (...), poprzez zapłatę na rzecz powoda kwoty 539 581 zł netto. W odpowiedzi pozwana pismem z dnia 2 lipca 2013 roku poinformowała powoda o braku podstaw do zapłaty kwoty 539 581 zł netto z uwagi na fakt, że wskazana wierzytelność nie istnieje.

Pozwana poinformowała jednocześnie, że z przyczyn leżących po stronie T. doszło do rozwiązania umowy nr (...). Pozwana poinformowała ponadto, że zgodnie z treścią aktu notarialnego T. zobowiązany jest do zapłaty na jej rzecz kwoty 871 960,17 zł.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 11 grudnia 2012 roku co do obowiązku zapłaty kwoty 600 000 zł.

Na wierzytelność wzajemną pozwanej wobec T. składają się należności ustalone następującymi fakturami VAT nr: FS – (...), FS- (...), wystawionymi w związku z podwójnym uregulowaniem należności bezpośrednio na rzecz T. i na rzecz Raiffeisen Bank – w związku z zawartym w dniu 10 maja 2011 roku porozumieniem i nierozliczone faktury VAT nr (...) w łącznej wysokości 871 960,17 zł. Pozwana poinformowała powoda o źródle powstania należności wzajemnej pismem z dnia 30 września 2013 roku, przesyłając powodowi w załączeniu faktury VAT, w których należność ta została ujęta.

Pismem z dnia 27 listopada 2013 roku, w związku z zagrożeniem upadłością powód wypowiedział T. umowę z dnia 1 lutego 2013 roku o kredyt obrotowy.

W ocenie Sądu I instancji powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawy prawnej niniejszego roszczenia powód upatrywał w postanowieniach zawartej w dniu 1 lutego 2013 roku pomiędzy nim a Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) Spółką Jawną w S. umowy cesji wierzytelności, celem której miało być zabezpieczenie wierzytelności Banku wynikającej z umowy o kredyt obrotowy nr (...) (...) z dnia 1 lutego 2013 roku udzielonego Przedsiębiorstwu Budowlanemu (...) Spółce Jawnej w S., istniejących w dniu zawarcia niniejszej umowy, jak i mogących powstać w przyszłości. Na podstawie wskazanej umowy cedent (T.) dokonał na rzecz Cesjonariusza nieodwołalnego przelewu wierzytelności, przysługujących mu w stosunku do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z tytułu Umowy nr (...) o roboty budowlane w zakresie zadania inwestycyjnego pod nazwą: Zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna w S. przy ulicy (...) (działką nr (...) obręb (...)) - cztery budynki mieszkalne wraz z całą niezbędną Infrastruktura techniczna i docelowym zagospodarowaniem terenu z dnia 01 marca 2012 roku wraz z późniejszymi zmianami do wysokości zadłużenia wynikającego z tej umowy.

Pozwana kwestionując roszczenie dochodzone pozwem, przede wszystkim podniosła w oparciu o art. 513 § 2 k.c. zarzut dokonania skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności przysługujących jej wobec zbywcy - Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) Spółki Jawnej w S.. Niezależnie pozwana zakwestionowała także samą skuteczność zawartej w dniu 1 lutego 2013 roku umowy przelewu wierzytelności, stanowiącej podstawę niniejszego roszczenia, z uwagi na wcześniejsze jej rozporządzenie na rzecz innego podmiotu.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Co z kolei oznacza, że w wyniku zawarcia umowy przelewu na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi w stosunku do dłużnika, zaś konsekwencją zawarcia umowy przelewu jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego wiążącego z dłużnikiem i zajęcie jego miejsca przez nabywcę wierzytelności. Przelew przy tym wywołuje bezpośrednie skutki wobec dłużnika, po stronie którego powstaje obowiązek świadczenia w stosunku do nabywcy wierzytelności. Konstrukcja przelewu jako umowy kauzalnej umożliwia dokonanie przeniesienia wierzytelności w celu zabezpieczenia wierzytelności przysługującej cesjonariuszowi. W takim przypadku cesjonariusz zobowiązuje się korzystać z przelanej wierzytelności tylko w granicach wyznaczonych przez cel przelewu (zob. wyrok SN z dnia 8 marca 2005 r., IV CK 628/04, (...) 2006, nr 2, poz. 13, s. 3). Sąd I instancji podkreślił, że niezależnie od celu dla którego umowę przelewu zawarto pozostanie ona skuteczna wyłącznie wówczas, kiedy cedent legitymuje się prawem do rozporządzania nią, albowiem w przeciwnym razie, w myśl zasady „nikt nie może przenieść na drugiego więcej praw niż sam posiada” obowiązującej przy każdym nabyciu pochodnym, umowa przelewu zawarta z podmiotem nieuprawnionym do jej rozporządzania pozostanie nieskuteczna.

Mając na uwadze stanowiska stron - za kwestię istotną dla rozstrzygnięcia sprawy - uznał Sąd I instancji ustalenie, czy zawarta w dniu 1 lutego 2013 roku pomiędzy Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) Spółką Jawną w S., a Gospodarczym Bankiem Spółdzielczym umowa przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. z tytułu realizacji umowy nr (...), pozostaje skuteczna w świetle dokonanego w dniu 20 grudnia 2012 roku rozporządzenia niniejszą wierzytelnością na rzecz Banku (...) spółki akcyjnej w W..

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd I instancji uznał, że prawnie skuteczna pozostała umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) Spółką Jawną w S., a Bankiem (...) spółką akcyjną w W. z dnia 20 grudnia 2012 roku. Nie sposób było – zdaniem Sądu Rejonowego - przychylić się do twierdzeń powoda, jakoby brak powoływania się przez pozwaną na wymienioną umowę na etapie postępowania przedsądowego i brak jakiegokolwiek informacji o niej ze strony cedenta wpływał na jej wiarygodność, tym bardziej, że ostatecznie pozwana złożyła do akt niniejszego postępowania oryginał skierowanego do niej zawiadomienia o dokonanej cesji pochodzący od nabywcy wierzytelności. W ocenie Sadu zatem pozwana sprostała spoczywającemu na niej zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. ciężarowi dowodu i w sposób dostateczny wykazała, że wierzytelność będąca przedmiotem niniejszego postępowania została skutecznie zbyta na rzecz Banku (...) spółki akcyjnej w W. w dniu 20 grudnia 2012 roku. Sąd Rejonowy zaznaczył, że dalsza inicjatywa dowodowa w myśl art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zakresie obalenia skuteczności dokonanego w dniu 20 grudnia 2012 roku przelewu wierzytelności na dzień zawierania umowy z dnia 1 lutego 2013 roku obciążała powoda, który spoczywającemu na nim obowiązku nie sprostał, albowiem ograniczył się jedynie do poddania pod wątpliwość kwestii związanych z rzeczywistym przejęciem wierzytelności przez Bank (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. z uwagi na zawarte w § 2 in fine zastrzeżenie cesji zwrotnej w przypadku uregulowania zobowiązania kredytowego w terminie, odstępując jednocześnie od żądania przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów, mogących prowadzić do wykazania, że przed dniem 1 lutego 2013 roku zobowiązanie zabezpieczone umową z dnia 20 grudnia 2012 roku zostało uregulowane, a tym samym, że Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna w S. – w związku z dokonaną cesją zwrotną – była uprawniona do rozporządzania wierzytelnością.

Ostatecznie – wobec braku dalszego materiału dowodowego - Sąd stwierdził, że powódka nie podjęła skutecznych działań zmierzających do obalenia stanowiska pozwanej i wykazania, że na dzień 1 lutego 2013 roku Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna w S. była uprawniona do rozporządzania wierzytelnością przysługującą jej wobec pozwanej.

W konsekwencji Sąd stwierdził, że umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 20 grudnia 2012 roku na dzień 1 lutego 2013 roku pozostawała skuteczna, co oznacza, że Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna w S. nie była w dniu zawarcia umowy z powodem uprawniona do rozporządzania tą wierzytelnością, albowiem w związku z zawartą umową przelewu z dnia 20 grudnia 2012 roku wierzytelność ta jej nie przysługiwała. Reasumując, z uwagi na naruszenie zasady obowiązującej przy każdym nabyciu pochodnym (a takim jest niewątpliwie zbycie wierzytelności), że nikt nie może przenieść na drugiego więcej praw niż sam posiada (nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet), Sąd stwierdził, że umowa cesji wierzytelności zawarta w dniu 1 lutego 2013 roku, okazała się prawnie nieskuteczna, a tym samym brak jest po stronie powoda legitymacji do dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu wobec pozwanej, jako dłużnika Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółki jawnej w S..

Stwierdzenie braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki, przesądziło o konieczności oddalenia powództwa.

Niezależnie jednak od powyższego Sąd Rejonowy odniósł się do zarzutu potrącenia podnoszonego przez pozwaną, a opartego o treść art. 513 § 2 k.c., jako głównego zarzutu, mającego zdaniem pozwanej stanowić odrębną podstawę do oddalenia powództwa. Zgodnie z w/w przepisem dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że co do zasady zrealizowane zostały przesłanki ustalone treścią wymienionego przepisu, umożliwiające dokonanie potrącenia wzajemnej wierzytelności dłużnika (pозwanej) z wierzytelnością, będącą przedmiotem przelewu. Wskazał jednak, że zgłoszony w toku postępowania zarzut potrącenia, pomimo wystąpienia pozytywnych przesłanek z art. 513 k.c., nie mógłby okazać się skuteczny w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wskazał, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone w toku procesu stronie powodowej, a nie pierwotnemu dłużnikowi. Nadto, jak wynika z akt niniejszego postępowania, wobec Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) spółki jawnej w S. ogłoszono upadłość obejmująca likwidację jej majątku, co oznacza, że do zobowiązań wobec cedenta i na rzecz cedenta zastosowanie znajdują przepisy ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (dalej ustawa). I tu istotnym jest, że zmiany dotyczące potrąceń dokonywanych w czasie trwania postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego ujęte zostały w art. 93-96 ustawy i stanowią przepisy szczególne, o których mówi art. 505 pkt 4 k.c. Oznacza to, że w wypadku dokonania potrącenia wbrew zasadom wynikającym z omawianych przepisów nie następuje skutek w postaci umorzenia wierzytelności. I tak zgodnie z art. 93 ust. 1 ustawy potrącenie wierzytelności upadłego z wierzytelnością wierzyciela jest dopuszczalne, jeżeli obie wierzytelności istniały w dniu ogłoszenia upadłości, chociażby termin wymagalności jednej z nich jeszcze nie nastąpił. Przy czym art. 96 ustawy stanowi, że wierzyciel, który chce skorzystać z prawa potrącenia, składa o tym oświadczenie nie później niż przy zgłoszeniu wierzytelności. W odniesieniu do powyższego Sąd zwrócił zatem uwagę, że dla skuteczności oświadczenia o potrąceniu wobec dłużnika, będącego w stanie upadłości likwidacyjnej, koniecznym jest, aby zostało ono złożone przy zgłoszeniu wierzytelności, której to okoliczności pozwana w niniejszym postępowaniu w myśl art. 6 k.c. w zw. z 232 k.p.c. nie wykazała. W związku z tym, w sytuacji istnienia legitymacji czynnej powódki i zrealizowaniem się przesłanek wynikających z treści art. 513 k.c., zarzut potrącenia pozwanej nie mógłby zostać uwzględniony.

Sąd I instancji wskazał, że ustalił stan faktyczny w oparciu o treść przedłożonych do akt dowodów z dokumentów oraz na podstawie zeznań słuchanych w sprawie świadków i wyjaśnień reprezentantów stron, co do których wiarygodności Sąd nie miał żadnych wątpliwości.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się strona powodowa, zaskarżając go w całości. W apelacji, wywiedzionej od wyroku skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego tj.

a) art. 232 k.p.c. poprzez uznanie za udowodnioną okoliczność, że pomiędzy (...) spółka jawna a bankiem (...) S.A doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, w sytuacji gdy pomimo zgłoszonego przez powoda żądania przedłożenia przez pozwanego oryginału umowy przelewu wierzytelności, pozwany takiego oryginału nie przedłożył a tym samym brak było dokumentu pozwalającego uznać tę okoliczność za udowodnioną;

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności z dnia 20.12.2012 r. zawartej między (...) spółka jawna a bankiem (...) S.A w sytuacji gdy po dniu zawarcia rzekomej umowy cesji wierzytelności pozwany dokonał ze spółką (...) spółka jawna dalszych czynności rozporządzających tą wierzytelnością, co świadczy o tym, że wbrew twierdzeniom pozwanego nie doszło wcześniej do przelania tej wierzytelności na bank (...) S.A;

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, na jakiej podstawie Sąd I instancji uznał za wiarygodny dowód w postaci kserokopii umowy przelewu wierzytelności z dnia 20.12.2012 roku zawartej między (...) spółka jawna a bankiem (...) S.A, skoro strona pozwana mimo żądania strony pozwanej nie przedłożyła oryginału takiej umowy a przedłożyła jedynie kopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem, co powoduje że potwierdzenie zgodności z oryginałem nie powinno mieć miejsca, a jednocześnie sąd nie odniósł się do czynności rozporządzających tą wierzytelnością dokonanych pomiędzy pozwanym a spółką (...) po dniu cesji na bank (...), które to czynności w sposób oczywisty podważają prawdziwość i skuteczność przelewu wierzytelności z dnia 20.12.2012 co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

d) art. 103 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie powoda w całości kosztami procesu, w sytuacji gdy w sprawie zachodziły zdaniem skarżącego szczególne okoliczności, polegające na przyczynieniu się pozwanego do wytoczenia powództwa, poprzez nieokazanie powodowi przed procesem dokumentów uzasadniających w ocenie Sądu I instancji – oddalenie powództwa, co uzasadniało nie obciążanie powoda kosztami procesu w ogóle.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 20.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 maja 2013 roku,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za pierwszą instancję,
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za II instancję,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jako znajdujące pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Z tego względu Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne, akceptując także rozważania prawne poczynione na podstawie powyższych ustaleń faktycznych przez sąd pierwszej instancji, uznając podniesione w tym zakresie zarzuty strony powódki za bezzasadne.

Istota zarzutów skarżącego dotyczy błędnego – zdaniem skarżącego - uznania przez Sąd I instancji za prawnie skuteczną zawartą w dniu 20 grudnia 2012 roku umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) spółkę jawną a (...) S.A w W.. Apelujący zakwestionował w tym względzie przyznanie przez Sąd Rejonowy mocy dowodowej przedłożonym przez stronę pozwaną dowodom, mającym potwierdzać zawarcie przedmiotowej umowy cesji, w szczególności oparcie się w tym względzie przez Sąd orzekający na kserokopii umowy przelewu wierzytelności z dnia 20.12.2012 roku oraz braku przedłożenia przez stronę pozwaną - mimo żądania strony pozwanej - oryginału takiej umowy a przedłożeniu jedynie kopii potwierdzonej za zgodność z oryginałem. Skarżący podkreślił przy tym, że pozwana przedłożyła kopię umowy cesji potwierdzoną za zgodność z oryginałem – mimo że – jak wynika z materiału procesowego – nie dysponowała oryginałem tego dokumentu. Z przedłożonego przez pozwaną pisma banku (...) z dnia 21 lutego 2013 roku wynika bowiem, że bank przesłał pozwanej jedynie kopię tej umowy przelewu wierzytelności.

W ocenie Sądu odwoławczego brak jest w oparciu o powyższe zarzuty podstaw do podważenia przeprowadzonej przez Sąd I instancji w trybie art. 233 § 1 k.p.c. oceny dowodów. Zgodnie z powołanym przepisem Sąd ma obowiązek kierować się zasadami logiki, doświadczenia życiowego i racjonalności. Istotne jest również, aby analiza dokonywana była w odniesieniu do całości zgromadzonego materiału dowodowego, przy uwzględnieniu mocy dowodowej dowodów i ich wiarygodności.

Dokonując ponownej analizy sprawy Sąd Odwoławczy uznał, iż ustalenie Sądu I instancji, że w dniu 20.12.2012 doszło do zawarcia wskazanej umowy przelewu wierzytelności znajduje potwierdzenie w materiale procesowym. Powódka kwestionując wiarygodność - jak wskazywała - dokumentu w postaci umowy przelewu z dnia 20.12.2012 roku wnosila w toku postępowania przed Sądem I instancji - o zobowiązanie pozwanej do przedłożenia – w trybie art. 129 § 4 k.p.c. jego oryginału. Nieprzedłożenie przez pozwaną oryginału dokumentu powinno skutkować - zdaniem skarżącej - zdyskwalifikowaniem przedłożonego przez pozwaną odpisu umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 grudnia 2012 roku jako dowodu w sprawie. Odnosząc się do powyższych kwestii należy w pierwszej kolejności wskazać,

że świetle art. 128 § 1 k.p.c. strona powinna do pisma procesowego załączyć jego odpis i odpisy załączników dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom, a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale – po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych. W przypadku odpisu pisma procesowego jego oryginał musi być złożony w sądzie, w przypadku odpisów załączników ustawodawca przewidział w treści art. 129 k.p.c. określony tryb ich weryfikacji. W myśl przepisu art. 129 § 1 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Zgodnie z §2 tego przepisu zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem – między innymi - przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym ma charakter dokumentu urzędowego (§ 3). Jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, zażąda od strony składającej odpis dokumentu, o którym mowa w § 2, przedłożenia oryginału tego dokumentu (§ 4).

Odnosząc powyższe do okoliczności sprawy należy wskazać, że rację ma strona skarżąca, iż wobec jej wniosku o przedłożenie oryginału umowy cesji z dnia 20 grudnia 2012 roku po stronie pozwanej powstał co do zasady obowiązek przedłożenia takiego oryginału. Niewątpliwie jednak zaniechanie obowiązku wynikającego z tego przepisu podlega ocenie przez pryzmat art. 233 § 2 k.p.c., sąd powinien zatem ocenić - na podstawie własnego przekonania i wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - jakie znaczenie należy nadać odmowie przedstawienia przez stronę oryginału dokumentu, uwzględniając również dyrektywy wynikające z art. 3 k.p.c. nakazującego stronom dawanie wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą oraz przedstawianie dowodów. Badając znaczenie odmowy złożenia oryginałów sąd powinien mieć na uwadze, czy została ona podyktowana względami obiektywnymi, czy też zawinionymi przez stronę.

W okolicznościach przedmiotowej, jak wynika z analizy akt sprawy, brak przedłożenia przez pozwaną oryginału dokumentu umowy cesji wynikał z przyczyn niezależnych od strony pozwanej. Strona pozwana nie dysponowała bowiem oryginałem powyższego dokumentu. Z przedłożonego przez pozwaną oryginału pisma banku (...) SA z dnia 21 lutego 2013 roku, skierowanego do pozwanej Spółdzielni a zawierającego zawiadomienie o dokonaniu w dniu 20 grudnia 2012 przez Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółkę jawną przelewu na rzecz tego Banku wierzycelności przysługujących (...) w stosunku do pozwanej z tytułu realizacji Umowy nr (...) z dnia 1.03.2012 jako zabezpieczenie udzielonego kredytu - wynika bowiem, że bank przesłał pozwanej wraz z tym pismem jedynie kopię tej umowy przelewu wierzycelności. W tej sytuacji pełnomocnik pozwanej nie dysponując oryginałem umowy przelewu wierzycelności – nie był uprawniony do dokonania potwierdzenia za zgodność z oryginałem kopii tego dokumentu.

Zauważyć należy, iż strona powodowa dostrzegала, co wynika także z treści apelacji, iż pozwana nie dysponowała oryginałem dokumentu umowy cesji z dnia 20 grudnia 2012 roku. W tej sytuacji brak było w ocenie Sądu Okręgowego podstaw do złożenia przez powódkę wniosku o zobowiązanie pozwanej do przedłożenia oryginału tego dokumentu, skoro bezspornie nie znajdował się on w jej posiadaniu.

Powódka kwestionując wiarygodność umowy przelewu zawartej przez Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółkę jawną z bankiem (...) SA była uprawniona w tej sytuacji do złożenia w trybie art. 248 § 1 k.p.c. wniosku do sądu o zobowiązanie tego banku do przedstawienia oryginału umowy cesji z dnia 20 grudnia 2012 roku. Zgodnie bowiem z normą art. 248 § 1 k.p.c. każdy obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne. Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zaniechała jednak podjęcia jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego niedysponowanie przez Sąd I instancji oryginałem umowy cesji z dnia 20 grudnia 2012 roku nie może świadczyć – jak podnosi to skarżący – o nie wykazaniu przez pozwanego podnoszonych przez niego okoliczności co do wcześniejszego tj. przed datą dokonania przelewu wierzycelności przez (...) na rzecz strony powodowej – przelewu wierzycelności przez ten podmiot na rzecz banku (...) S.A. Zauważyć należy,

iż kserokopia dokumentu może być w określonych warunkach uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i w związku z tym podlegać ocenie - jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu oraz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o faktach. Sytuacja taka miała zdaniem Sądu Okręgowego miejsce w rozpoznawanej sprawie. Wskazana kopia umowy przelewu wierzytelności została bowiem powołana i załączona do oryginału pisma banku (...) S.A. z dnia 21 lutego 2013 roku, skierowanego do pozwanej Spółdzielni. Pismo to bezspornie zawierało zawiadomienie pozwanej o dokonaniu w dniu 20 grudnia 2012 przez Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółkę jawną przelewu na rzecz tego Banku wierzytelności przysługujących (...) w stosunku do pozwanej z tytułu realizacji Umowy nr (...) z dnia 1.03.2012 jako zabezpieczenie udzielonego kredytu. Do kopii umowy cesji załączono przy tym oświadczenie banku (...) S.A z dnia 30 grudnia 2012 roku (k.142) potwierdzające zarówno fakt zawarcia w dniu 17 grudnia 2002 roku umowy kredytu nr 26/K.2002 w rachunku bieżącym pomiędzy tym bankiem a Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) spółką jawną oraz fakt zawarcia w dniu 20 grudnia 2012 roku na zabezpieczenie wierzytelności z tej umowy – umowy przelewu wierzytelności od pozwanego.

Sąd Rejonowy uprawniony był zatem do dokonania oceny tego środka dowodowego w kontekście pozostałego, zebranego w sprawie materiału dowodowego, którego wiarygodność nie była kwestionowana przez powoda. W konsekwencji nie mógł zostać uwzględniony zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c , a polegający na błędnym uznaniu przez sąd orzekający, że doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 grudnia 2012 roku pomiędzy Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) spółką jawną a Bankiem (...) S.A. wierzytelności przysługujących (...) w stosunku do pozwanej z tytułu realizacji Umowy nr (...) z dnia 1.03.2012.

Oceny tej nie mogą zmienić – wbrew stanowisku powoda – podnoszone przez skarżącego okoliczności dotyczące dalszych, jak wskazano, rozporządzeń wierzytelności przysługujących (...) w stosunku do pozwanej z tytułu realizacji Umowy nr (...) z dnia 1.03.2012. Okoliczność, że w dniu 29 maja 2013 roku spółka (...) zawarła z pozwaną porozumienie dotyczące m.in. wierzytelności przysługującej temu podmiotowi z umowy nr (...) z dnia 1.03.2012 świadczyć może bowiem jedynie o tym, że spółka (...) stała na stanowisku, że przysługuje jej w stosunku do pozwanej wierzytelność z tej umowy. Powyższe nie przesądza przy tym, że wcześniej tj. w dniu 20 grudnia 2012 roku, nie doszło do zawarcia przez ten podmiot umowy przelewu wierzytelności na rzecz Banku (...) S.A, która to okoliczność wynika z pozostałego materiału procesowego sprawy.

Zarzut naruszenia art. 103 § 2 k.p.c. okazał się nieuzasadniony. Wskazany przepis wymaga istnienia winy kwalifikowanej w postaci niesumienności lub oczywiście niewłaściwego postępowania w toku procesu, natomiast nie wystarcza do jego zastosowania przypisanie pozwanemu takich cech postępowania w okresie, który – jak według twierdzeń powoda - poprzedzał wytoczenie procesu. Skarżący pomija przy tym bezsporną okoliczność, iż pomimo podniesienia przez pozwanego w odpowiedzi na pozew zarzutu nieskuteczności umowy cesji będącej podstawą roszczenia – powód w dalszym ciągu popierał swoje roszczenie, kwestionując podnoszone przez pozwanego w tym względzie okoliczności i dowody.

Mając powyższe okoliczności i rozważania na uwadze Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż na dzień 1 lutego 2013 roku Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna w S. nie była uprawniona do rozporządzania wierzytelnością przysługującą jej wobec pozwanej. W konsekwencji umowa cesji wierzytelności zawarta w dniu 1 lutego 2013 roku, okazała się prawnie nieskuteczna, a tym samym brak było po stronie powoda legitymacji do dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu wobec pozwanej, jako dłużnika Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółki jawnej w S..

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd w punkcie I oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że apelacja powoda została oddalona w całości, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę pozwaną, obciążony został w całości powód. Przyznana na rzecz pozwanego kwota w wysokości 1200 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika, ustalone na

podstawie §6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 rok, Nr 163, poz.1349 ze zm.).

SSO A. B. SSO A. W. SSR (del.) B. P.